

Jacob Haugaard

Tim og Tom

171 sider

Hovedland En sjov bog, en roman med god og humoristisk klangbund; man klukler hele vejen igennem. Så er det sagt.

Bogen har fået en ualmindelig og nærmest uansvarlig medfart i medierne, da den blev udgivet. Det er synd, men også såre forståeligt, idet der er så meget bid i bogen og så megen ironi og sarkasme med indirekte, skjult fingerpegning af det etablerede, at man må enten som sådan må forsvare sig vildt eller smide bogen hovedrystende fra sig.

Jacob Haugaard kender jo på mange måder det etablerede system indefra, idet han trods alt har sidder i folketinget. Med løfter som medvind på cykelstierne og nutella i feltrationer har han skabt sig et billede af, at han ikke har meget tilovers for politikernes og herskernes arbejde. Det blev så understreget i et interview år senere, hvor han fremhævede, hvordan han på Christiansborg sad med benene oppe på skrivebordet og bare ventede på, at klokken skulle blive fire.

Det er derfor næsten en naturlov, at befolkningen herefter er blevet voldsomt splittet over mandens seriøsitet.

Der er dog ingen tvivl om, at han har humor, viden, bid, og også til dels pennen i skarp behold. Hans skrivevogn i baghaven har altså ikke stået der forgæves.

Det kommer meget klart til udtryk i romanen, der på overfladen handler om et par langtidskriminelle, hvis hyggetid i de danske fængsler ser ud til at være forbi, for nu bliver de deporteret til en flygtningelejr i Libanon, idet systemet har fundet ud af, at man på den måde kan spare penge. MANGE penge!!!

I substansen handler bogen om, hvor let til falds store dele af verden og medierne er, når der er en god historie, som kan forstumme alle samfundets kritiske røster ved hjælp af en idé og efterfølgende dokumentarskildring, der lægger gaderne øde.

Jacob Haugaard har vist haft en fest med at skrive bogen. Det bør han i hvert fald have haft, for det er en fest at læse den. Bare sådan nogle små absurditeter som, at de i Bruxelles misforstår Callesen-modellen, som projektet hedder og tror, at den går ud på, at for hver gang Danmark tager en flygtning fra Mellemøsten, må de sende en kriminel den anden vej.

Så er det altså man begynder at tænke lidt på, hvad har de i virkeligheden misforstået dernede. Eller hvad med den her:

Judiths personlige tilgang til politik var blevet: Ser du problemer, så lad dem være. Du skal ikke gøre noget ved noget som helst, før andre tvinger dig; det giver færrest problemer.

Gæt så selv hvem det kan være en stikpille til.

Sådan er bogen hele vejen igennem fyldt med små, kald dem bare perfide, dobbeltbundede og indirekte øretæver til mennesker, systemer, medier og politikere. Vi står så som læsere midt i det hele og kan kun frydes over, at her er en af vore kulturpersonligheder, der har sat sig for at fremstille tingene i det perspektiv. Så vi selv begynder måske endda at tilegne os lidt mere

kritisk stillingtagen.

Helt nede på jorden, stille og roligt. Romanens ironiske skær er iøvrigt suppleret med en skæg lille detalje fra forlaget, der på inderflappen skriver, at dette er 2. gennemsete og rettede oplag nu uden **staævefejl**.